

Cunoașterea voii lui Dumnezeu

Sau mergem pe „căile proprii”?

Fritz von Kietzell

© F. v. Kietzell, Online începând de la: 07.08.2019, Actualizat: 07.08.2019

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Întrebarea referitoare la felul în care eu aș putea cunoaște voia lui Dumnezeu în deciziile pe care trebuie să le iau m-a preocupat mereu din tinerețe, și nu mă îndoiesc că mulți din cititorii mei și multe din cititoarele mele sunt preocupați cu aceasta. Întrebări de forma: „Să cerem semne?” dovedesc aceasta; și întrebarea referitoare la alegerea partenerului de viață, care preocupă pe mulți creștini tineri, mă determină să scriu câteva gânduri referitoare la cunoașterea voii lui Dumnezeu.

Însă faptul că această întrebare a fost pentru mine deja din tinerețe foarte importantă are un motiv deosebit: un creștin credincios în vârstă, prin care eu am venit la credință, a accentuat mereu, fie în discuții personale, fie într-un cerc de prieteni, cât de periculos și cu urmări fatale ar fi un „drum propriu” și cum credinciosul ar trebui să fie permanent conștient de dependența lui de Domnul Isus. De aceea trebuie mai întâi să clarificăm ce este un „drum propriu”.

Ce este un „drum propriu”?

Un drum propriu! – Noi toți am stat odată la capătul unui peron așteptând și petrecându-ne timpul și am privit în lungul liniilor. Acolo apare aproape pe neobservate o deviere, o linie secundară derivată din linia principală, se pierde în mulțimea de linii, și oricât de mult ne-am forța să urmărim traseul ei nu putem constata încotro conduce ea în cele din urmă. Devierea apare așa de secundară și neînsemnată că am putea crede că linia conduce spre același țel ca și linia dreaptă; știm însă din experiență, că dimpotrivă deseori conduce în cu totul altă parte. Cât de fatal poate fi un macaz fals!

Foarte asemănător este și cu un „drum propriu”. Desigur rămâne adevărat, că noi ne putem întoarce întotdeauna înapoi și imediat la Domnul nostru, atunci când ne-am abătut de la drumul drept. Însă cât de trist ar fi, dacă cineva s-ar lăsa ademenit prin acest fapt și să ia puțin în serios și inexact un drum de răscruce! Cu siguranță va greși socoteala. Căci există și o altă latură, că noi nicidecum nu avem în mână să hotărâm dinainte când drumul pe care am pornit se reîntoarce înapoi la drumul pe care l-am părăsit în mod fals. Experiența învață contrariul, că aceia, care din proprie inițiativă au părăsit drumul de dependență și ascultare, deseori s-au abătut deja mult, înainte ca ei să ajungă la înțelegerea faptei lor greșite și până primesc puterea spirituală să se plece acestei înțelegeri și să se căiască sincer.

Probabil și dumneavoastră vi s-a părut neînsemnată abaterea de la drumul drept, atunci când biruiți de viclenia lui satan ați întors macazul și ați lăsat trenul vieții dumneavoastră să meargă pe o linie secundară. Desigur aceasta poate avea loc uneori cu bună credință, și atunci cu siguranță harul ne va veni în ajutor, chiar ne va întâmpina. Însă mult mai des gânduri ușurate pot fi în inimile noastre; și apoi poate fi așa, da, se întâmplă de multe ori, că într-un astfel de caz „linia secundară” niciodată nu revine la linia principală, la drumul de credincioșie și dependență.

Însă: orice comparație șchiopătează. Realmente este așa, că fiecare care a pornit pe un drum „propriu” întotdeauna trebuie să revină la punctul de plecare. Când Avraam s-a dus în Egipt din cauza foametei, departe de țara pe care Domnul i-a „arătat-o”, el a mers pe un astfel de drum propriu; el a găsit acolo într-adevăr tot ce îi trebuia pentru a trăi, și chiar mai mult, dar și greutăți severe. Și abia după ce el s-a întors la punctul de plecare al acestui drum al său greșit

și egoist, „până la Betel, până la locul unde era la început cortul lui”, el era iarăși acolo unde Dumnezeu voia să-l aibă (Geneza 12).

Drept urmare este nevoie să accentuăm, că aceasta trebuie înțeles de noi în sens spiritual și nicidecum întotdeauna literalmente, căci altfel am putea ajunge la gânduri greșite. Cât de mulți sunt aceia care au pornit pe un drum greșit când a fost vorba de a lua o hotărâre și care și-au dorit să poată revoca tot ce au făcut prin propria voie, începând de acolo unde au părăsit drumul de dependență. Și dacă aceasta nu ar fi în cele mai multe cazuri de la Dumnezeu, ar fi eventual iarăși un „drum propriu” – ca să nu mai vorbim de faptul că destul de des nu este nici măcar posibil. De exemplu la alegerea partenerului de viață nu este nici o întoarcere înapoi: trebuie să se culeagă (desigur și atunci când harul ne stă la dispoziție) ceea ce s-a semănat.

Să ne gândim la un caz de altă natură, că un tânăr credincios a schimbat locul de muncă și mai devreme sau mai târziu ajunge să-și dea seama că prin voia proprie a mers pe un drum greșit. Atunci poate să ia naștere întrebarea și se pune întrebarea, la care nu este ușor de răspuns, dacă nu cumva ar trebui să renunțe la locul de muncă când vine termenul scadent de desfacere a contractului de muncă. Cu toate acestea aceasta va fi corect în cele mai rare cazuri; căci pentru Dumnezeu nu vine mai întâi ce este în exterior, El vrea inimile noastre și dorește ca disciplina Sa și lucrarea Duhului Său Sfânt să ajungă la conștiința noastră. Inima noastră este mult mai repede gata să acționeze cu privire la lucrurile exterioare decât la căința reală.

Un exemplu din Sfânta Scriptură, care, așa cum cred eu, este foarte puțin luat în seamă, ne poate ajuta în privința aceasta spre cea mai solemnă instruire a noastră. Îl găsim în capitolul 13 și 14 al cărții Numeri. Într-adevăr acolo nu era nici măcar un drum propriu, pe care poporul a plecat, dar care pe baza informațiilor aduse de cercetași a fost o hotărâre deosebit de condamabilă, care a provocat nemulțumirea Domnului, judecata și mânia asupra poporului egoist (Numeri 14.4). Atunci copiii lui Israel s-au îngrozit și „poporul s-a jelit foarte mult”. Citim chiar: „Și s-au sculat de dimineată și s-au suit pe vârful muntelui, zicând: «Iată-ne, și ne vom sui la locul pe care l-a promis Domnul, pentru că am păcătuit.»” (Numeri 14.39,40). „Aceasta a fost corect”, vom gândi noi probabil la prima vedere, „prin aceasta copiii lui Israel au făcut iarăși bun tot ceea ce ei în revolta lor au făcut împotriva lui Dumnezeu!” Și cu toate acestea era din nou propria voie, o nouă răzvrătire împotriva poruncii Domnului, așa cum ne arată în mod impresionant versetele următoare și roadele triste ale comportării lor temerare (Numeri 14.44,45; compară cu Numeri 14.25).

Ce ne învață aceasta? Simpla părăsire exterioară a drumului propriu, în timp ce vrem să anulăm ce am făcut, nu este – cu toate pornirile și cuvintele evlavioase – ceea ce Dumnezeu caută la noi în primul rând într-un astfel de caz: noi am căuta, ca și copiii lui Israel aici, de fapt numai să scăpăm de greutățile, pe care noi înșine ni le-am pricinuit, și de urmările faptelor noastre egoiste. Dumnezeu dorește mai mult, atunci când noi ne-am abătut de la calea dreaptă: El dorește, așa cum am spus deja, să vadă conștiința noastră la lucru, dorește înainte de toate ca noi să condamnăm înaintea Lui tot drumul nostru „propriu”, să mărturisim și să-l judecăm.

Aceasta este „întristarea potrivit lui Dumnezeu” (2 Corinteni 7.10), prin ea revenim în sens

spiritual la punctul de plecare fatal al drumului nostru greșit, luăm asupra noastră greutățile care au avut loc (de care niciodată nu suntem scutiți), prin aceea că noi în loc să vrem să le înlăturăm, ne supunem urmărilor voinței noastre egoiste – până când Dumnezeu va vrea să le aline sau să le îndepărteze total de la noi sau să le transforme spre bine.

Fie ca noi, chiar fără să trebuiască să facem astfel de experiențe, să recunoaștem toată nebunia și grozăvia aceluși „drum propriu”! Picioarul merge repede pe el, însă zăbovește să-l părăsească. Orele unei nopți sunt suficiente ca „întreaga adunare” a copiilor lui Israel să-și îndepărteze fața de la Dumnezeu și să se îndrepte spre Egipt; dar trec treizeci și opt de ani până când ei pot intra în țară, în măsura în care unii dintre ei au putut intra. Fie ca noi cu adevărată teamă de Dumnezeu să fim cu băgare de seamă să mergem în dependență de El pe drumul nostru și întotdeauna să întrebăm care este voia Lui!

Însă cum cunoaștem noi această voie? O putem noi de fapt cunoaște în orice situație? Cu aceasta vrem să ne ocupăm în cele ce urmează:

Cum cunosc eu voia lui Dumnezeu?

Proverbe 3.5: Încrede-te în Domnul cu toată inima ta și nu te sprijini pe priceperea ta!

În primul pasaj am vorbit despre „drumul propriu”, despre prostia și pericolul acelei practicări a voii proprii. Ne-am spus cât de important este ca la orice decizie pe care o luăm, să întrebăm care este voia lui Dumnezeu. Acum va fi vorba despre faptul cum putem noi cunoaște această voie.

Îmi amintesc bine cum în tinerețe am citit o carte mică despre subiectul acesta. Mă interesa foarte mult să găsesc un răspuns cu adevărat satisfăcător la întrebarea care mă preocupa mereu. Și cărticica era suficient de cuprinzătoare, așa că eu am putut spera ca la citirea atentă în sfârșit să văd dispărând toate greutățile cunoscute din experiență. Dar cât de dezamăgit am fost! În ea erau prezentate cu mare seriozitate, în mod pur sistematic o duzină de „puncte”, și apoi se spunea că dacă toate punctele de vedere prezentate acolo se potrivesc exact, atunci liniștit și mângâiat poți primi drumul respectiv și merge pe el ca fiind de la Domnul. Deci de fapt trebuia să ai la tine întotdeauna această cărticică, ca de fiecare dată să poți să-ți actualizezi cele zece până la douăsprezece „puncte”! Și dacă după o verificare anevoioasă erai la ultimul punct, atunci erai în pericol să uiți pe primul. Nu trebuie să spun că atunci am lăsat la o parte pentru un timp toată această problemă, chiar dacă practic mergeam pe cât puteam de bine foarte precaut la lucru. – Astăzi însă sunt convins că fiecare credincios poate ajunge la odihnă în privința aceasta, și că este un privilegiu ca în toate lucrurile să verifici care este „voia cea bună și plăcută și desăvârșită a lui Dumnezeu”. Nu a spus El: „Eu te voi instrui și te voi învăța calea pe care trebuie să mergi; Eu te voi sfătui, având ochiul Meu asupra ta”?

Este cunoscută o altă regulă, care a fost introdusă, și ea este mai potrivită să constituie un ghid util pentru noi. – Un cârmaci a fost întrebat cum face el ca să conducă sigur un vapor în port. El a răspuns, că el are trei puncte de orientare, și dacă acestea trei se acoperă (pe o linie dreaptă), atunci el știe că el este în șenalul navigabil corect. Și pentru creștini, se spune, sunt

aceste „trei puncte”, și anume Cuvântul lui Dumnezeu, călăuzirea Duhului și împrejurările, și dacă acestea sunt în armonie atunci când apare o întrebare, atunci poți fi sigur de drumul tău.

Cu siguranță această imagine poate fi un ajutor bun pentru noi; însă deplin suficient nu este. Neapărat rămâne adevărat, că Duhul Sfânt niciodată nu ne călăuzește în contradicție cu Cuvântul lui Dumnezeu. Însă inima noastră înșelătoare este înclinată să ofere foarte ușor loc privilegiat celui de-al treilea punct numit, „împrejurările”, și să se lase călăuzită în mod deosebit de ele. Aceasta este un pericol mare. Deseori va fi așa, că împrejurările lasă să se vadă un drum practicabil, da, probabil de recomandat, și cu toate acestea el nu este potrivit gândurilor lui Dumnezeu; invers, se poate foarte bine întâmpla că noi în ascultare de Dumnezeu mergem pe un drum în ciuda împrejurărilor vitrege. Pe drept cineva a spus odată: este mai bine ca vântul să ne fie împotriva și Domnul pentru noi (compară cu Matei 14.24), decât ca Domnul să fie împotriva noastră și vântul cu noi. Deci noi vom face bine să nu acordăm împrejurărilor o importanță prea mare.

Doresc însă ca întrebarea care ne preocupă s-o aduc la o formulă cât mai simplă posibil: ca să rămânem păziți de căile proprii avem nevoie înainte de toate de două lucruri: răbdare și încredere. În ultimul timp a fost accentuat în locul acesta, că graba este un lucru rău; și așa cum a fost în acel caz special este întotdeauna. Desigur sunt situații în care se cer decizii luate repede de către noi; dar nici atunci nu trebuie niciodată să se procedeze în grabă mare, în pripa inimilor noastre. De cele mai multe ori avem mai mult timp decât gândim și decât ne șoptește diavolul la ureche. De aceea răbdare, răbdare și iarăși răbdare, cu toate că aceasta lipsește inimilor noastre naturale.

Căci nimic nu ne cade așa de greu ca așteptarea cu răbdare a sosirii ceasului lui Dumnezeu. Și totuși, ceea ce astăzi ni se pare a fi foarte confuz, poate deja mâine – sau într-o săptămână, sau într-un an – să fie limpede ca lumina zilei. Cât de des ne-am întrebat probabil privind în urmă: dacă nu ar fi fost mai bine să așteptăm puțin mai mult în una sau alta din situații. Și cu toate acestea de fiecare dată ne vine din nou greu, dacă ajungem iarăși într-o astfel de situație. – Saul a așteptat șapte zile, „până la timpul pe care-l hotărâse Samuel”; dar când Samuel nu a venit, el a încălcat prescripțiile Cuvântului lui Dumnezeu, a privit la împrejurări și a acționat după gândurile cărnii. Abia a făcut aceasta și Samuel a venit – cât de puțin timp mai avea totuși de așteptat! Însă acum totul era pierdut, el a „lucrat nebunește” (compară cu 1 Samuel 10.8; 13.8-15).

Dumnezeu are motivele Lui deosebite atunci când ne ia în școala așteptării; ca în toate cazurile, și aici El nu o face pentru că ar avea plăcere să ne chinuiască. Însă probabil în nici o altă școală nu învățăm așa de mult ca aici. Cu cât durează mai mult, cu atât mai mult ne simțim împinși să aducem înaintea Lui în rugăciune și cerere fierbinte chestiunea care ne preocupă. La fel spune și Cuvântul lui Dumnezeu: „dacă vreunul din voi este lipsit de înțelepciune, s-o ceară de la Dumnezeu”, și el ne sfătuiește: „în orice, faceți cunoscut lui Dumnezeu cererile voastre” (Iacov 1.5; Filipeni 4.6). Însă în timp ce facem aceasta, aducem înaintea feței Sale nu numai chestiunea noastră ci și pe noi înșine, întreaga noastră stare, și prin aceasta se clarifică ca de la sine o întrebare importantă: căci o stare spirituală bună este condiția preliminară cea mai importantă ca să cunoaștem voia lui Dumnezeu cu privire la noi.

Dar nu ne lipsește atunci curajul? Nu trebuie să cedăm de la început, înainte să putem cunoaște voia lui Dumnezeu? Deci, Dumnezeu se uită la inimă. Tocmai acolo unde El ne cere să ne rugăm pentru înțelepciune (Iacov 1.5), El Și-a atribuit un titlu, pe care noi aproape niciunde nu-l găsim mai frumos ca aici. „Dacă vreunul din voi este lipsit de înțelepciune, s-o cere de la Dumnezeu, care dă tuturor cu dărnicie și nu reproșează”, și Duhul Sfânt adaugă simplu și confirmă: „și i se va da.” Da, noi avem toate motivele, „să ne rugăm cu credință, fără să ne îndoim” (compară cu Iacov 1.6). Și în multe cazuri, în care în mersul nostru prin creația decăzută „nu știm ce să cerem așa cum se cuvine”, acest același Duh „mijlocește cu suspine de nespus” (citește Romani 8.26,27). Cât de mare este lucrul acesta! Nu, Dumnezeu nu este un „om aspru” – să afirmi aceasta, vrem s-o lăsăm pe seama „robului rău și leneș”, acesta este necredinciosul (Matei 25.24-30).

Deci eu nu uit, că noi suntem oameni și că de aceea noi – în slăbiciunea și neputința noastră – deseori tremurăm și descurajăm înaintea unei decizii, da, probabil chiar și după ce am luat-o privind spre Dumnezeu. Cine se cunoaște pe sine nu se va încăpățâna cu ușurătate: drumul meu, pe care am mers, este de la Domnul! – el va lăsa pe seama Lui aprecierea în privința aceasta. Însă desigur aceasta nu schimbă nimic din faptul că noi trebuie să avem această convingere înlăuntrul nostru. Însă tocmai cunoașterea de sine ne va face dublu prudenți și va fi un imbold puternic pentru noi pentru a căuta apropierea și părtășia cu Domnul, să fim într-o stare spirituală bună.

Toate întrebările care ne preocupă depind de starea spirituală bună; ea este, așa cum am spus, condiția preliminară cea mai importantă. Prin aceasta am ajuns de la cele douăsprezece puncte de vedere de la început (pe care le-am păstrat pentru mine) la trei, două și în cele din urmă la unul singur, spre care toate tind. La fel a spus și Domnul în Ioan 15 cu privire la mărturia noastră pe pământul acesta: „Rămâneți în Mine” – aceasta este dependență, părtășie practică cu El – și „Eu în voi” – aceasta este putere, aceasta este înțelepciune și călăuzire blândă și credincioasă.

O astfel de călăuzire ne-a făgăduit El, și El o va da în mod deosebit credincioșilor tineri. El știe de asemenea că tocmai credincioșii tineri au de luat unele decizii, care sunt hotărâtoare pentru viața întreagă. De aceea stă scris: „El Își va paște turma ca un Păstor, va strânge mieii în brațul Său și-i va purta la sânul Său; El le va călăuzi blând pe cele care alăptează” (Isaia 40.11).

Citește și: [„Trebuie să cerem semne?”](#)

Traducere: Ion Simionescu